

Стани, стани, юнакъ балкански

Стани, стани, юнакъ балкански,
Отъ сънь дълбокъ се събуди,
Срѣщу народа отомански
Ти българитѣ поведи !

Но сълзи кървави пролива
Въвъ робство милий нашъ народъ ;
Високо той ржцѣ простира,
Да го избави вишний Богъ !

И тѣй ний много прѣтърпѣхме,
Но стига толкозъ да тѣрпимъ,
Да бждемъ пакъ, каквито бѣхме,
Ил' всинца да се изтѣримъ.

Докога, братя, ще страдайте ?
Защо да се не съберемъ ?
Така ли вѣчно ще се губимъ,
Въвъ робство всинца да измремъ ?

Я вижте, братя, погледнете,
На чуждитѣ намъ племена !
Отъ тѣхъ добъръ примѣръ вземете,
Какъ си прославятъ имена !

Станете, братя, вий станете,
Начало покажете вий ;
Нек' сабитѣ си да запашемъ,
И помощъ ще да се яви.

На помощъ сърби, черногорци
Съсъ радость ще се затекатъ ;
А и отъ сѣверъ храбри руси
Тозъ часъ ще да се появятъ.